

Arrest

nr. 257 743 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 WÉPION

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat O. GRAVY en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 januari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag tot wettelijke samenwoning in bij de stad Antwerpen.

1.2. Op 22 februari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

*(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)*

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid in België van niet-inwonende meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar niet inwonende meerderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Middel genomen van de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens, de verplichting tot aangepaste motivering van iedere bestuurlijke beslissing als algemeen beginsel en daar deze verplichting vermeld wordt in artikel 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vesting en de verwijdering van de vreemdelingen, en door artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motivering van de bestuurlijke aktes en van het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit verplicht is te beslissen na kennis genomen te hebben van alle elementen van de zaak;

Voor zover :

Overwegend dat tegenpartij aan verzoeker een bevel het grondgebied te verlaten op datum van 22 februari 2021 betekend heeft, waarvan hij op 10 maart 2021 kennis gekregen heeft ;

Terwijl :

1. Middel genomen van de schending van artikel 8 EVRM

Overwegend dat verzoeker een ernstige relatie onderhoudt met Mw. Khadija JAFLI, met wie hij bovendien religieus getrouwd is ;

Dat ze samenwonen ;

Dat het dus onbetwistbaar is dat verzoeker over een « privé-, en familieleven » in België beschikt, in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

Dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt dat :

Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

“Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dat dit artikel een rechtstreeks invloed heeft in het Belgisch juridisch rechtsmacht:

Overwegend dat er schending is van artikel 8 van het EVRM door nu te verklaren dat de aanvraag van verzoeker ongegrond is, en men hem verplicht in zijn land van herkomst terug te keren, waar hij geen linken meer heeft en ver van zijn vriendin en van haar kinderen is;

Overwegend dat artikel 8 van het EVRM geen absolute hindernis vormt voor het uitgeven van een bevel het grondgebied te verlaten, moet iedere inmenging in de uitoefening van het recht tot een privéleven noodzakelijk zijn en in proportionaliteit met het nagestreefde doel (artikel 8, lid 2 EVRM) ;

Overwegend dat in dit geval, het bevel het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker betekend werd tot doel heeft hem België onmiddellijk te doen verlaten, en daardoor zijn levensgezinnen en haar kinderen achter te laten

Dat deze beslissing nog erger is, daar er geen termijn aan verzoeker gelaten werd om zijn terugkeer te kunnen organiseren of om hem de mogelijkheid te geven zijn leven in zijn land van herkomst opnieuw te organiseren.

Dat tegenpartij heel duidelijk geen rekening gehouden heeft met de elementen die uit de situatie van verzoeker voortvloeien, en in het bijzonder de elementen in verband met zijn privé- en familieleven en met het feit dat hij religieus getrouwd is;

Dat tegenpartij dus het recht tot een privé- en familieleven van verzoeker geschonden heeft.

Dat iedere inmenging in het recht dat door artikel 8 EVRM verzekerd is, door de wet voorzien moet zijn, moet evenredig zijn met het nagestreefde doel en moet noodzakelijk in een democratische maatschappij zijn.

Dat dit hier niet het geval is, want men kan niet beschouwen dat de verwijdering van een echtgenoot, zelfs indien alleen maar op religieus gebied, een evenredige maatregel is, met een doel - dat ook niet helder is - dat door tegenpartij nagestreefd is.

Dat deze beslissing ook niet noodzakelijk is, daar men niet inziet waarin deze beslissing, die verzoeker belet met zijn echtgenoot en kinderen te blijven, als « noodzakelijk in een democratische maatschappij » beschouwd mag worden.

Dat inderdaad het familieleven van verzoeker niet zomaar, zonder reden, vernield mag worden;

Dat de inmenging in het privéleven van verzoeker dus illegaal is en artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat het aangewezen is de bestreden beslissing te vernietigen ;

- 2. Middel genomen van de schending van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zoals bepaald in artikel 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en ook als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur per se in het bijzonder voor het feit dat het een motivatieverplichting inhoudt evenals de verplichting een beslissing te nemen rekening houdend met al de elementen van de zaak.*

Overwegend dat, zoals reeds gezegd werd, verzoeker sinds een nog al lange tijd, zich op het Belgisch grondgebied bevindt en er een familie met Mevrouw Khadija JAFLI gevormd heeft; Dat op geen enkel ogenblik, tegenpartij met deze feiten rekening gehouden heeft, op het ogenblik de beslissing te nemen;

Dat inderdaad, de - beknopte - motivatie van de aangevochte beslissing, zich tot de vaststelling beperkt, dat verzoeker in België leeft, zonder in bezit te zijn van de documenten die door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 gevraagd zijn.

Dat het van vaste rechtspraak is dat « [L 'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l 'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que ta décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. » (RvV, Arrest nr. 182 229 van 28 februari 2017, punt 3.2.1);

Dat in dit geval, de motivatie heel sterk gestereotypeerd is en verzoeker niet toelaat de echte redenen van het nemen van deze beslissing te kennen.

Dat tegenpartij zich tevreden gesteld heeft met de vermelding van het feit dat verzoeker in België verblijft zonder te beschikken over de documenten die door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 gevraagd zijn.

Dat dit niet voldoende is om de terugzending van verzoeker in zijn land van herkomst te rechtvaardigen, wanneer zijn levensgezellin en haar kinderen op het Belgisch grondgebied zich bevinden.

Dat men niet kan beschouwen dat de motivatie de eisen van art. 62 van de wet van 15 december 1980, van de wet van 29 juli 1991 en van het algemeen beginsel van een aangepaste motivering van de bestuurshandelingen beantwoordt;

Dat dit gebrek aan aangepaste motivatie en nadeel aan verzoeker veroorzaakt.

Overwegend dat men ook moet vaststellen dat het voor het ogenblik niet mogelijk is een gevolg te geven aan het bevel het grondgebied te verlaten gezien de huidige sanitaire situatie, ten gevolge van de Corona epidemie.

Dat Marokko nog steeds sterk door de pandemie getroffen is.

Dat inderdaad, de officiële site van de Buitenlandse Zaken, beweert dat Marokko zich, sinds 20 maart 2020 (stuk 6) in een staat van noodsituatie op gezondheidsgebied bevindt.

Dat bovendien, het Ministerie van Gezondheid van Marokko beslist heeft, alle vluchten van passagiers naar of komend uit België vanaf 02 maart 2021 om OO.OOu, tot nader order, uit te stellen.

Dat bovendien, de genomen beslissing dus gevolgen op de gezondheid van verzoeker zou kunnen hebben ; Dat artikel 7 van de wet van 15 december 1980, wettelijke basis van de aangevochten akte, van de omzetting in Belgisch recht, van artikel 6.1 van de Richtlijn 2008/115/CE van het Europees Parlement en van de Raad (Richtlijn « Retour ») voortvloeit ;

Dat daaruit voortvloeit dat elke beslissing met het oog op de verwijdering van het grondgebied ipso facto een uitvoering van het recht van de Europese Unie vormt (zoals door Uw Raad, in zijn arrest nr. 192 762 van 28 september 2017 herinnerd wordt.)

Dat daaruit voortvloeit dat de lidstaten van de Europese Unie de geest en de beginsels van de Richtlijn Terugkeer voor deze uitvoering moeten naleven en dus ook bij het geven van een bevel het grondgebied te verlaten.

Dat artikel 5 van de Richtlijn voorziet dat :

“ Wanneer ze deze richtlijn uitvoeren, moeten de lidstaten, rekening houden met

- a) met het hoger belang van het kind,*
- b) het gezins- en familieleven*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land en moeten het beginsel van non-refoulement naleven “*

Dat dit artikel in het Belgisch Recht in artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 omgezet werd;

Dat in dit geval, de aangevochten beslissing in concreto geen beoordeling maakt van de situatie van verzoeker en zich tevreden stelt met een gestereotypeerde motivatie.

Dat er noch met zijn familieleden noch met de potentiële gevolgen van de genomen beslissing op zijn gezondheid rekening gehouden wordt.

Dat de beslissing dus in schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 genomen werd;

Overwegend dat het aangepast is te onderlijnen dat op geen enkel ogenblik tegenpartij rekening gehouden heeft met de persoonlijke elementen die aan de situatie van verzoeker gebonden waren.

Dat daardoor, er geen rekening gehouden werd met alle elementen van de zaak;

Dat de verplichting te beslissen, rekening houdend met alle elementen van de zaak een algemeen beginsel van goed bestuur vormt, die aan tegenpartij behoort in haar hoedanigheid van bestuurlijke autoriteit.

Dat men niet kan toelaten dat de administratie beslissingen neemt, die zulke nadelen aan de mensen onder haar rechtsmacht veroorzaken, zonder zelfs rekening te houden met de elementen in verband met hun persoonlijke situatie;

Dat het nochtans is wat ze in dit geval gebeurd is.

Dat deze schending van een beginsel van behoorlijk bestuur de al reeds onaangepaste motivatie van de akte met onregelmatigheid aantast.

Dat deze onregelmatigheid een nadeel aan verzoeker veroorzaakt;

Dat gezien de ontwikkelde middelen, er reden daartoe is de bestreden akte te nietigen;”

2.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: *“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”* Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, waarbij zij verduidelijkt dat de verzoekende partij geen geldig visum of een geldig visumvervangend verblijfsdocument heeft. Daarnaast motiveert de gemachtigde in het licht van artikel 8 van het EVRM *“Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf. De aanwezigheid in België van niet-inwonende meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar niet inwonende meerderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”* Aan de verzoekende partij wordt een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek gegeven.

Gelet op de voormelde motieven kan de verzoekende partij niet gevolgd worden dat de bestreden beslissing beperkt is tot de beknopte motivering dat zij in België leeft zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat de verwerende partij zich tevreden heeft gesteld met de vermelding dat zij in België verblijft zonder te beschikken over de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat dit niet voldoende is om een terugzending naar haar herkomstland te rechtvaardigen wanneer haar levensgezellin en diens kinderen zich op het Belgische grondgebied bevinden en dat aldus de motivering heel sterk gestereotypeerd is en haar niet toelaat de echte redenen van het nemen van de bestreden beslissing te kennen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de huidige sanitaire situatie ten gevolge van de coronapandemie en betoogt dat geen rekening werd gehouden met de potentiële gevolgen van de genomen

beslissing voor haar gezondheid, dat in de aangevochten beslissing geen beoordeling *in concreto* wordt gemaakt van haar situatie en het een gestereotypeerde motivering betreft, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punten 2.6.3. en 2.7.

Zoals zal blijken uit wat volgt, maakt de verzoekende partij voorts niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen, onder meer in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, die van invloed hadden kunnen zijn op het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden, zodat zij in die zin ook niet aantoonbaar dat de verwerende partij betreffende bepaalde elementen ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Daarnaast merkt de Raad nog op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.5.1. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.5.2. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Omtrent haar gezinsleven met haar partner betoogt de verzoekende partij dat zij een ernstige relatie onderhoudt met mevrouw K.J. met wie zij bovendien religieus gehuwd is, dat zij samenwonen, dat zij dus onbetwistbaar over een privé- en familieleven beschikt in België. Zij meent dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk is daar men niet inziet waarin deze beslissing die haar belet bij haar echtgenoot en kinderen te blijven, als noodzakelijk beschouwd mag worden. Zij betoogt dat zij een familie met mevrouw K.J. gevormd heeft.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij ouder is van in België verblijvende kinderen. Uit de bewoording van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat het gaat om de kinderen van haar partner.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij het gezins- en privéleven met de partner en diens meerderjarige kinderen in overweging heeft genomen doch geoordeeld heeft dat het feit dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht geeft op verblijf, dat de aanwezigheid in België van niet-inwonende meerderjarige kinderen van de partner haar evenmin automatisch recht op verblijf geeft, dat

ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld haar niet automatisch recht op verblijf geeft.

2.5.2.1. Het gezinsleven met de partner

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het betoog omtrent haar relatie slechts onderbouwt met het wijzen op het feit dat zij samenwonen, de loutere beweringen dat zij een ernstige relatie onderhouden en religieus gehuwd zijn en de verklaring dat zij een gezin vormen. Door louter te verklaren dat zij een gezin vormen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de loutere samenwoning met haar partner blijkt voorts niet dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen hen. Ook uit het louter opstellen van een verklaring wettelijke samenwoning kunnen dergelijke banden tussen partners niet worden afgeleid. De intentie tot wettelijk samenwonen leidt er niet toe dat aangetoond is dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Betreffende het bestaan van een religieus huwelijk beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere bewering. Bovendien zelfs indien de verzoekende partij religieus gehuwd is, toont zij niet aan dat er sprake is van een beschermingswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM nu zij niet met concrete elementen voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen hen aantoont. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar partner. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt met haar partner, diende en dient bijgevolg geen belangenafweging gemaakt te worden tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

2.5.2.2. Het gezinsleven met de kinderen van haar partner

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bij de uiteenzetting van haar middel geenszins betwist dat het zou gaan om niet-inwonende meerderjarige kinderen, zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Enkel in de feitenuiteenzetting stelt zij dat de kinderen van haar partner met hen samenwonen, doch beperkt zij zich tot een loutere bewering. De verzoekende partij voegt geen stukken toe aan haar verzoekschrift betreffende de kinderen van haar partner, nog minder stukken waaruit een samenwoning blijkt.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat er op enige wijze sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven met de meerderjarige kinderen van haar partner. Zo laat de verzoekende partij vooreerst na in de uiteenzetting van haar middel te duiden wie deze kinderen zijn en op welke manier zij een gezinsleven met deze personen beleefd. Zij toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en de meerderjarige kinderen van haar partner. In zoverre zij zou wijzen op een samenwoning met deze kinderen, blijkt uit het louter samenwonen niet

ipso facto dat er sprake is van een afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en de meerderjarige kinderen van haar partner.

Een beschermingswaardig gezinsleven met de meerderjarige kinderen van haar partner wordt dan ook niet aangetoond.

Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt met de meerderjarige kinderen van haar partner, diende en dient bijgevolg geen belangenafweging gemaakt te worden tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

2.5.3. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd doch heeft geoordeeld dat het feit dat de verzoekende partij gescheiden wordt van haar partner en diens niet-inwonende meerderjarige kinderen van tijdelijke duur is, namelijk de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen, dat een terugkeer naar het land van herkomst om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven, dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Opnieuw maakt de verzoekende partij, zoals ook blijkt uit wat volgt, geenszins aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Zij toont met haar betoog niet aan dat de motieven niet voldoende zijn om het bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing ook duidelijk het doel dat door de tegenpartij nagestreefd wordt, met name de controle op de migratie op het grondgebied.

Wat de intentie om wettelijk samen te wonen betreft, wijst de Raad erop dat deze intentie de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De samenwoning met haar partner geeft de verzoekende partij evenmin automatisch recht op verblijf en een tijdelijke terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het gezinsleven. De verzoekende partij wist of diende te weten dat haar gezinsleven in België met haar partner vanaf het begin precair was gelet op haar illegale verblijfsstatus in België. Ook hier kan er nogmaals op gewezen worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont in dit verband minstens niet aan dat zij, bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, geen contact met haar partner en diens kinderen kan onderhouden via de moderne communicatiekanalen, noch dat haar partner en/of diens kinderen niet in de mogelijkheid zouden zijn haar te vergezellen naar of te bezoeken in het land van herkomst.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat het disproportioneel is om van haar te eisen dat zij het grondgebied verlaat. Zij toont niet aan dat de bestreden beslissing geen evenredige maatregel is.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing tot doel heeft haar onmiddellijk België te laten verlaten, dat deze beslissing nog erger is daar er haar geen termijn werd gelaten om haar terugkeer te organiseren of haar de mogelijkheid te geven haar leven in haar herkomstland opnieuw te organiseren, kan zij niet gevolgd worden nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat haar een termijn van dertig dagen wordt toegekend om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf te vergezellen en aldaar haar leven, samen met de verzoekende partij, opnieuw op te bouwen of verder te zetten. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad ook nog op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband evenmin blijkt.

2.5.4. Wat het privéleven betreft, betoogt de verzoekende partij enkel dat zij reeds lange tijd op het Belgische grondgebied verblijft.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat er in haar geval sprake is van opgebouwde sociale relaties tijdens haar langdurig verblijf in België die van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt haar betoog tot de stelling dat zij zich al een lange tijd op het Belgische grondgebied bevindt. Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat dit een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Daar de verzoekende partij geenszins het voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven in België aantoonde, diende en dient dit niet overweging te worden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing en diende en dient *in casu* evenmin over te worden gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM oordeelde bovendien in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die niet aantoont dat zij ooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar het feit dat zij reeds lange tijd op het Belgische grondgebied verblijft, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt door het louter beweren dat zij geen linken meer heeft met het land van herkomst dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

2.5.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er een schending van artikel 8 van het EVRM is door te verklaren dat haar aanvraag ongegrond is, wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en geen beslissing waarbij een aanvraag van de verzoekende partij ongegrond wordt verklaard.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

2.6.1. Wat het gezins- en familieleven van de verzoekende partij betreft, blijkt uit voorgaande dat zij geenszins aannemelijk maakt dat er een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar partner en diens kinderen bestond op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat evenmin blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing gehouden was hiermee rekening te houden. Bovendien blijkt, zoals uiteengezet in punt 2.5.3., dat de verwerende partij het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij alsnog in rekening bracht doch oordeelde dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst om zich in regel te stellen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

2.6.2. Wat het hoger belang van het kind betreft, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij hieromtrent geen betoog voert, nog minder aantoonst dat zij minderjarige kinderen op het Belgische grondgebied heeft.

2.6.3. Wat haar gezondheidstoestand betreft, wijst de verzoekende partij op de huidige coronacrisis. Zij meent dat het momenteel niet mogelijk is om gevolg te geven aan het bevel gezien de huidige sanitaire situatie ten gevolge van de corona-epidemie, dat Marokko nog steeds sterk getroffen is door de epidemie, dat de officiële site van Buitenlandse Zaken beweert dat Marokko zich sinds 20 maart 2020 in een staat van noodsituatie op gezondheidsgebied bevindt, dat het Ministerie van Gezondheid van Marokko beslist heeft alle vluchten van passagiers naar of komend uit België vanaf 2 maart 2021 tot nader order uit te stellen, dat bovendien de beslissing dus gevolgen op haar gezondheid zou kunnen hebben, dat met de potentiële gevolgen van de beslissing op haar gezondheid geen rekening wordt gehouden.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. Zij maakt immers geenszins aannemelijk dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft.

De verzoekende partij werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, daar zij niet in het bezit was van een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument. Dat wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het is dan ook niet onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij zou terugkeren naar haar land van herkomst in afwachting van een machtiging om naar België te reizen. Waar de verzoekende partij in dit verband verwijst naar de huidige gezondheidscrisis, kan de Raad slechts opmerken dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij niet in het bezit was van een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument. Verder verduidelijkt de verzoekende partij geenszins op welke wijze de bestreden beslissing omwille van de huidige sanitaire situatie gevolgen zou kunnen hebben op haar gezondheid.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij betreffende haar persoonlijke gezondheidstoestand geen elementen aanhaalt waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

2.6.4. Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou zijn tegemoet gekomen aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.7. Waar de verzoekende partij meent dat het niet mogelijk is om gevolg te geven aan het bevel gezien de huidige sanitaire situatie ten gevolge van de corona-epidemie, dat Marokko nog steeds sterk getroffen is door de epidemie, dat de officiële site van Buitenlandse Zaken beweert dat Marokko zich sinds 20 maart 2020 in een staat van noodsituatie op gezondheidsgebied bevindt, dat het Ministerie van Gezondheid van Marokko beslist heeft alle vluchten van passagiers naar of komend uit België vanaf 2 maart 2021 tot nader order uit te stellen, gaat zij eraan voorbij dat het bestreden bevel voortvloeit uit artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en steunt op de vaststelling dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist. Zij maakt niet aannemelijk dat de coronapandemie het nemen van het bestreden bevel in de weg zou staan. Immers doet de coronapandemie geen afbreuk aan het gegeven dat op grond van de artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel wordt afgeleverd aan de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

De verzoekende partij verwijst naar de officiële site van Buitenlandse Zaken die volgens haar beweert dat Marokko zich sinds 20 maart 2020 in een staat van noodsituatie op gezondheidsgebied bevindt en dat het Ministerie van Gezondheid van Marokko beslist heeft alle vluchten van passagiers naar of komend uit België vanaf 2 maart 2021 tot nader order uit te stellen. De Raad merkt op dat in zoverre deze gegevens bleken uit de voornoemde website, deze intussen werden geüpdatet en er thans valt te

lezen dat de Marokkaanse autoriteiten hebben aangekondigd dat het einde van de opschorting van vluchten tussen Marokko en België, van kracht sinds 2 maart 2021, gepland is voor 15 juni 2021, dat deze beslissing wel onderhevig is aan een 2-wekelijkse herziening in functie van de epidemiologische situatie in beide landen. De verzoekende partij heeft dan ook thans geen belang meer bij haar betoog dat het voor het ogenblik niet mogelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten gelet op de huidige sanitaire situatie.

De Raad merkt bovendien op dat indien de verzoekende partij meent dat het niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn gevolg te geven aan het bevel om grondgebied te verlaten, het haar vrij staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Zij toont niet aan dat zij actueel een dergelijk verzoek heeft ingediend.

In zoverre uit het verzoekschrift zou blijken dat de verzoekende partij meent dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met de huidige sanitaire situatie omwille van het uitstellen van vluchten, heeft zij thans geen belang meer bij haar betoog.

2.8. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante persoonlijke elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER